

MANEVRI SNAGA NATO-a

ŠTABNA VEŽBA NATO-a CPX-5

Kao i ranijih godina, tako je i ove održana štabna vežba NATO-a pod nazivom CPX-5. U vežbi, koja se odvijala u vremenu od 24 do 29 aprila ov. god. i kojom je rukovodio maršal Montgomeri, uzelo je učesća oko 230 najviših vojnih komandanata ove Organizacije. Na njoj su uglavnom raspravljani problemi koji se odnose na eventualni atomski rat.

Pored svih savezničkih komandanata, vežbi su prisustvovali i predstavnici pojedinih nacionalnih generalštabova, Stalne grupe, komandanti američkog i britanskog strategiskog vazduhoplovstva, kao i izvestan broj civilnih naučnika.

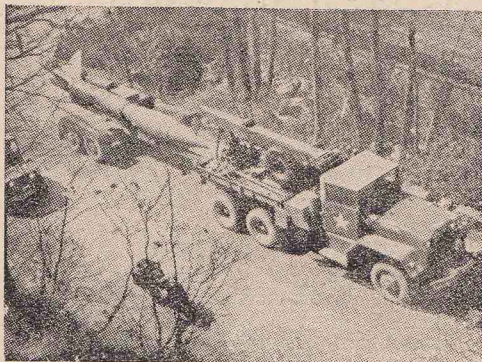
Po svršetku vežbe, maršal Montgomeri je dao predstavnicima štampe izjavu u kojoj je rezimirao glavne elemente koji su u toku njenog izvođenja razmatrani i zaključke koji su ovom prilikom doneseni. On je naročito istakao ubrzani ritam eventualnog budućeg rata, žestinu i brzinu koje će od prvog trenutka karakterisati taj sukob.

»Moć vazduhoplovstva predstavljaće pritom glavni činilac« — izjavio je maršal Montgomeri i nastavio: »U budućem ratu biće moguće da se za nekoliko časova raspolože takvom razornom moći koja je veća od celokupne moći upotrebljene u prošlim ratovima. Iz toga proizilazi da će odlučujuće operacije otpočinjati skoro odmah, a u svakom slučaju vrlo brzo posle izbijanja neprijateljstava. Izvesne operacije biće izvođene u vrlo kratkom roku, mada će do konačne odluke moći da dođe tek posle izvesnog vremena. Otuda proistiće potreba da cružane snage, namenjene za izvođenje operacija u prvoj fazi rata, postoje još u doba mira, potpuno obučene i osposobljene da bez ikakvih mobilizacijskih priprema otpočnu borbu«. »Ja mislim«, dodao je maršal Montgomeri, »da će u pogledu bezbednosti, stari geografski pojmovi o daljini i preprekama brzo izgubiti svoju vojničku vrednost. Mi smo prilikom ove vežbe prisustvovali istovremeno i revoluciji brzine i načina primene same vatrene moći: ova razmatranja treba da budu čvrsto usađena u duh vojskovođe«.

Pošto je prešao na značaj civilne odbrane i posledice koje bi mogle izazvati slamanje unutrašnjeg fronta, isto tako opasne kao što su i one posle neuspeha u bici, pomoćnik vrhovnog komandanta NATO-a izneo je svoje mišljenje da uprkos važnim i značajnim izmenama u strukturi snaga i sistemu komandovanja, još uvek postoji potreba za takozvanim »konvencionalnim« snagama.

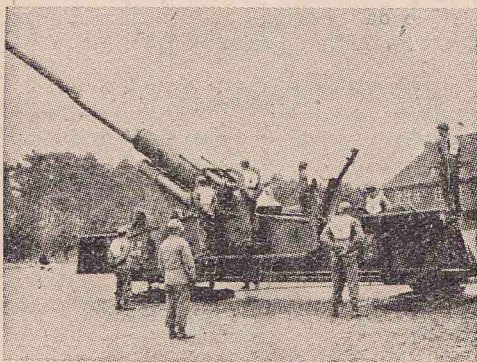
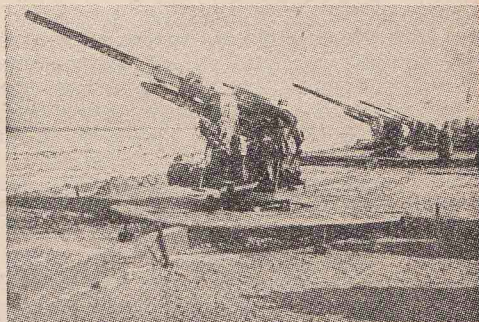
Razmene gledišta, kakva je i ova prilikom vežbe CPX-5, treba da orijentišu dalja proučavanja generalštabova, kako same Organizacije NATO tako i pojedinih zemalja — članica, ka pronalaženju odgovarajućih rešenja.

»TEŠKO NAORUŽANJE NATO-a«

Sl. 1 — Artiljerijska raketa (projektil) zvana *Honest John*, koja se izbacuje sa jedne motorizovane rampe za lansiranje. Težina joj je 3 tone; prečnik (kalibar) 762 mm; dužina 8 m i 20 sm. Pokretljivija je od teške artiljerije, a jednostavnija od dirigovanih projektila. Njena težina zajedno sa traktorom iznosi oko 23 tone.

Sl. 2 — Francuski PA topovi 90 mm prilikom vežbanja u Todendorfu (Zap. Nemačka).

Sl. 3 — Poslužiocci jednog američkog atomskog topa 280 mm u borbenom rasporedu.

SAD I ZEMLJE AMERIČKOG KONTINENTA

BATERIJA DIRIGOVANIH PROJEKTILA PRIKAZANA AMERIČKOJ JAVNOSTI

Prema jednom članku u »Njujork Tajmsu«, iz pera Antoni Levijera, sredinom maja ove godine data je mogućnost publici da vidi baterije PA dirigovanih projektila *NIKE*, koje brane glavne gradove SAD od eventualnog atomskog napada. Pored toga, američki ministar kopnene vojske Stevens izjavio je pred Senatskim potkomitetom da treba hitno obezbediti 160,500.000 dolara za izgradnju većeg broja baterija sa pomenutim projektilima, koje će se postaviti oko gradova i industrijskih oblasti.

Prema izvesnim podacima, za izgradnju projektila *NIKE* utrošeno je dosad više od milijardu dolara. Sam Stevens je rekao da se 32% troškova programa izgradnje kopnene vojske odnosi na baze za puštanje *NIKE*-a, kao što je ona koja je prikazana javnosti.

U roku od nekoliko minuta, pošto je sirenama bio dat znak da je Vašington »napadnut«, posada 71 baterije PA diviziona dirigovanih projektila odredila je elevaciju za 8 dugih i tankih oruđa i stavila ih u položaj za dejstvo. Baterija je smeštena na udaljenju manjem od 30 km od prestonice. Prosečna baterijska baza sa 12 uređaja za izbacivanje projektila staje oko 1,000.000 dolara i to samo za zemaljska postrojenja i uređaje. Neke od baterija *NIKE* nalaze se na privremenim položajima, dok se za njih ne izgrade stalni amplasmani.

Novinarima je najpre prikazana oblast radarskih uređaja za istraživanje, hvatanje i praćenje ciljeva, tj. neprijateljskih aviona.

Komentarišući efikasnost dirigovanih projektila, brig. general Hendriks, komandant 2-ge PA oblasti, rekao je da nije u stanju da odredi procenat pogodaka u odnosu na broj ispaljenih projektila, ali može reći da oni imaju veoma veliku i uništavajuću snagu. »Projektil je u stanju da izmaneuvruje i uništi svaki od zasada poznatih tipova aviona, kao i aviona koji se mogu predvideti za blisku budućnost. Štaviše, domet i visina *NIKE*-a pruža mogućnost uništavanja neprijateljskog aviona pre no što on stigne na takvo udaljenje sa koga može spustiti bombe na američke gradove«.

Kamioni sa tajnim računarima i kontrolnom opremom nisu bili prikazani.

Posle toga, posetiocima je pokazana baza za izbacivanje projektila, na kojoj je održana vežba. Kada su sirene zazujale, 4 projektila *NIKE* bila su već nameštena za dejstvo i podignuta u skoro vertikalni položaj za opaljivanje. U međuvremenu, posade su se sklonile u podzemne zaklone, stavile još dva projektila na elevator i pripremile ih za opaljivanje.

Najzad, dva podzemna uređaja bila su pripremljena za dejstvo.

Posade se svakodnevno vežbaju u rukovanju oruđima. Vežbe uključuju i prikačivanje nišanskih sprava i premeštanje uređaja sigurnosti pre no što *NIKE* napuste svoja podzemna skloništa.

Projektil ima dužinu od oko 6 m i prečnik od oko 30 sm; težine je jedne tone. To oruđe ima dva dela, sa tečnim pogonskim gorivom: Pola njegove dužine sastoji se od pomoćnog punjenja koje se otkaćinje pošto je projektil dostigao nadzvučnu brzinu. Armija sada ispituje mogućnost da se deo koji nosi ovo pomoćno punjenje sam uništi u vazduhu.

(The New York Times, 18 maj 1955)

ZEMLJE BRITANSKE ZAJEDNICE NARODA

NEDOSTATAK KADRA BRITANSKE REGULARNE VOJSKE

Kada je 1951 uvedena u Britanskoj armiji trogodišnja obaveza za regularnu vojsku, to je imalo za cilj da se poveća broj njenog ljudstva. U isto vreme

postojala je nada da će znatan broj ljudi koji su prihvatili ovu obavezu ostati po njenom isteku i dalje u Armiji — da tu nastave karijeru. Međutim, ove se nade nisu ostvarile. Prema podacima iz jednog pisma ministra Heda, od 15.315 ljudi koji su angažovani po novom sistemu između novembra 1951, to jest od vremena njegovog stupanja na snagu, pa do kraja marta 1952, ostao je u daljoj službi svega 821 čovek, ili 5,4%. U istom vremenskom periodu angažovalo se po starom sistemu blizu 4.000 ljudi, i to uglavnom na 5 godina. Da je to ljudstvo bilo angažovano po novom sistemu, procenat bi mogao biti drugačiji. No, to ne menja činjenicu da je većina ljudi koja je potpisala obavezu na tri godine očigledno to učinila zbog neposrednih i osetnih prednosti koje sobom donosi služba u regularnoj vojsci; prema tome, to nikako ne odražava želju za stalnim ostajanjem u vojsci. U regularnoj vojsci mladići dobijaju jednu *gvineju* (21 šiling = 882 dinara) nedeljno više no što bi dobili ako bi čekali da budu pozvani u Nacionalnu službu u vojsci; dalje, ona im pruža i mogućnost izbora jedinice i bržeg unapređivanja.

U sadašnjim okolnostima, u Britanskoj armiji svega 10% ljudstva (podoficira i vojnika) ima više od 6 godina službe u vojsci. Smatralo bi se potpuno zadovoljavajućim ako bi taj procenat iznosio 17,5%. Ako bi trogodišnja obaveza trebala da popuni postojeću prazninu, onda bi trećina ljudstva sa takvom vojnom obavezom trebala da produži svoj rok službe. Postavlja se pitanje na koji bi način Armija mogla da zadrži ljudstvo regularne vojske na duži rok? Ako bi htela da u pogledu plata konkuriše građanskim službama na bazi punog zaposlenja, Armija bi morala da poveća svoje prinadležnosti, i to u čitavim funtama sterlinga, a ne samo u šilinzima, a da pritom ipak ne privuče baš ono ljudstvo koje joj je potrebno. Sve dok redovna Nacionalna služba u vojsci obezbeđuje Armiji redovan priliv regruta, stvar je Armije da stvori što povoljnije uslove za zadržavanje ljudstva regularne vojske. U te uslove, pre svega, spadaju stanbene prilike za ženjeno ljudstvo, na čemu je već dosta učinjeno. Vojniku se ne može pružiti puna civilna sloboda, ali se može napraviti jasnija razlika između discipline na vojnom vežbalištu i van njega; ovo se naročito odnosi na izvesne starije podoficire i vojne službenike. Prema mišljenju pisca članka, u promenama ovakve vrste i leži rešenje problema nedostatka ljudstva sa dugim rokovima u britanskoj regularnoj vojsci.

(The Times, 15 jun 1955)

NOVA OBUKA U AUSTRALISKOJ VOJSCI

Da bi se prilagodila zahtevima koje nameću novi metodi savremenog rata i eventualna upotreba atomskog i termonuklearnog oružja, Australiska je armija revidirala i reorganizovala svoj sistem nastave i obuke, s ciljem da se uvedu nove metode i savremena oprema i naoružanje u sve delove Armije.

Nova doktrina treba odmah da stupi na snagu, s tim da se s vremena na vreme korigira — uporedo sa razvojem novih tipova ratovanja. Modifikacija u dosadašnjem sistemu nastave u taktici i operativnim dejstvima, koje su smatrane neophodnim da bi se išlo ukorak sa savremenim ratovanjem, iznete su u jednoj brošuri za nastavu, koju je izdao štab kopnene vojske.

U toku 1955 godine, kroz 23 škole za obuku trebalo je da prođe preko 10.000 učenika — u okviru 400 tečajeva.

Takođe će se povećati i aktivnost u smislu obuke starešina i štabova. Pored obuke u atomskom ratovanju, dodati su i potrebni uređaji i uslovi za obuku u ratovanju u džungli i tropskim krajevima, a takođe i 2 jedinice komandosa, za obuku u gerilskim dejstvima.

Stvoreni su planovi za pojačanje kadrova obučениh pilota među oficirima i podoficirima kopnene vojske.

(Military Review, jul 1955)

FRANCUSKA I ZEMLJE BENELUKSA

FRANCUSKA VEŽBA »REGULUS«

Francuska vežba *Regulus* — koja je dokazala efikasnost vazdušne odbrane teritorije — završena je, po običaju, kritikom, koju je održao general Šasen, komandant teritorijalne vazdušne odbrane, u prisustvu većeg broja viših oficira.

General Šasen je najpre potsetio na cilj ove vežbe i zaključio da je njen zadatak bio neobično važan s obzirom na to da je vazdušna odbrana teritorije još uvek mlad instrument u čiju se opravdanost postojanja ponegde još izražava sumnja i nepoverenje. Neće li je prelet jednog jedinog aviona sa *H* bombom učiniti smešnom? — pitaju se pojedinci. Međutim, nastavio je general Šasen, izvesno je da nijedno vazduhoplovstvo u svetu ne može sebi da dopusti gubitke koji bi prelazili 10% u toku jednog leta. To se najbolje videlo u toku Drugog svetskog rata prilikom bitke za Veliku Britaniju, odnosno Nemačku. Bombardovanja, ma koliko bila potresna i ma koliko velike gubitke i štete nanosila, nisu dosada uspela da protivnika nateraju na predaju. Da li je danas, pred termoneklearnom pretnjom, potrebno zadržati sadašnju strukturu vazdušne odbrane teritorije ili je treba dopuniti, odnosno zatvoriti njene praznine kako prema Zapadu tako i prema Švajcarskoj? — pita se general Šasen. U to nema nikakve sumnje, nastavlja on odmah, ubeđen u svoje reči zbog velikog uspeha vežbe *Regulus*.

Taj je uspeh, kako on ističe, prešao sva očekivanja, jer se u toku te vežbe istavilo 369 patrola za presretanje nasuprot 777 utvrđenih neprijateljskih letova; zatim je postignuto 1.969 dnevnih i 100 noćnih izlazaka. Iz toga je proizišlo skoro 90% uspehli presretanja po lepom vremenu, a samo 60% po magli.

Prvo iskustvo koje bi se iz ove vežbe moglo izvući bila bi, po njegovom mišljenju, očigledna potreba za noćnim letenjem, odnosno važnost noćnih lovaca. Vežba *Regulus* je isto tako pružila dokaza i o značajnom napretku ostvarenom u oblasti radara. Francuski radar je, po mišljenju generala Šasena, sada izjednačen sa najboljim i njegov korisni domet dostiže 200 kilometara. On pruža obezbeđenje na velikoj visini i, uprkos izvesnom malom podbacivanju kod napada aviona koji su dolazili iz Velike Britanije u toku ove vežbe, on je sa uspehom obavio svoju ulogu davanja uzbune, raspoznavanja neprijateljskih i vođenja svojih lovaca.

Eskadrole su takođe bile na visini svog zadatka. Vođe patrola direktno, vezane pomoću *Télébriefing-a* za salu odakle se rukovodilo vežbom, mogle su da poleću u roku od jednog minuta i da primaju instrukcije i dobijaju pomoć za sve vreme presretanja.

Ukratko, završio je general Šasen, vazdušna odbrana teritorije koja u slučaju sukoba, odnosno odlučne bitke, treba da primi na sebe prvi udar, da upori civilne na opasnost, presretne napadače i nanese im gubitke koji su u stanju da ih obeshrabre, mora biti predmet stalne brige narodne odbrane. Pa ipak, ovo još nije prihvaćeno ni od strane javnog mnjenja niti od francuskog Parlamenta. Tako je, naprimer, za vazdušnu odbranu teritorije određen samo četrdeseti deo budžeta narodne odbrane.

Protiv jedne isto tako velike greške govorili su posle generala Šasena i general Bejli i Groman. Oni su obojica istakli da u trenutku kada francuska vazduhoplovna industrija proizvodi aparate tako priznatog kvaliteta, kao što su *Vautour* i *Mystère*, redukcija ili uzdržavanje od proizvodnje ovako važnih aviona za odbranu francuske teritorije, predstavlja neobično tešku grešku.

Francuska, nastavila su ova dva govornika, raspolaže sada organizacijom, elektonskim materijalom i avionima sposobnim da obezbede zaštitu francuskog vazdušnog prostora, bez koje nikakva kopnena odbrana ne bi mogla da

se zamisli. Potrebno je shvatiti, dodali su na kraju svog izlaganja i general Bejli i Groman, da najveći deo vojnog budžeta, kao što je to uostalom slučaj i kod ostalih velikih zemalja, mora da ide na vazдушnu odbranu teritorije.

(Figaro, 29 jun 1955)

FRANCUSKI PROTIVPODMORNIČKI AVION BRÉGUET 1050

Početkom juna ove godine francuska ratna mornarica poručila je za potrebe pomorskog vazduhoplovstva pet aviona *Bréguet 1050* za protivpodmorničku borbu. Dosada su jedinice francuskog pomorskog vazduhoplovstva bile za ovu svrhu opremljene američkim avionima *TBM Avenger*, vrlo dobrim ali zastarelim aparatima, tako da je postojala potreba za modernijim materijalom.

Odmah po svršetku Drugog svetskog rata trebalo je naći neko odbranbeno sredstvo protiv opasnosti od podmornica. Zato su i Amerikanci i Englezi tražili razna rešenja. U cilju brže i jeftinije izrade, oni su prepravili ranije avione *Avenger* i *Skyraider* prema jednom novom tehničkom rešenju: dvostruki (tandem) »lovac-ubica«.

U toku ovih poslednjih godina mnogobrojni, raznovrsni, složeni i glomazni instrumenti bili su pridodati avionima za protivpodmorničko dejstvo. Međutim, jedan avion, ukrčan na nosač aviona, ima već sam po sebi ograničenu težinu iznad koje njegova upotreba sa nosača-aviona ne bi bila moguća. U konkretnom slučaju nije se moglo ići ni na smanjivanje broja instrumenata niti težine naoružanja.

Tandem avion »lovac-ubica« trebao je da reši ovo pitanje. Ustvari, upotrebljena su dva aviona umesto jednog. Jedan od njih t.zv. »lovac«, bio je na-tovaren teretom, noseći svakovrsne instrumente za prisluškivanje i vezu; to su zapravo bile oči i uši ovog tandema. Drugi avion, »ubica«, predstavljao je pesnicu. Rasterećen ove silne opreme koju je umesto njega nosio prvi avion »lovac«, koji ga je i dovodio do cilja, on je, ustvari, nosio ogroman teret protivpodmorničkih bombi, granata i raketa i imao je samo da uništi pronađenu podmornicu.

Istovremeno sa prepravkom starih aviona *Avenger* i *Skyraider*, Amerikanci su izradili i jedan novi aparat *Guardian*, po istom principu tandema »lovac-ubica«. Jedna manja serija tih aparata stavljena je u službu, ali nije imala duži vek. Ovi su tandem aparati ubrzo napušteni. Bilo je očigledno da oni, uprkos mnogim prednostima, neće moći dugo da opstanu, jer je bilo šteta upotrebljavati dva aparata i dve posade za jedan isti zadatak.

Usavršavanjem i uvođenjem u službu novih, većih i brzih nosača-aviona, pojavila se težnja za novim aparatom, malo težim, ali sposobnim da sam izvrši oba zadatka. Englezi su izradili za sebe i Australiju *Fairey Gannet* sa turbo-motorom, a Amerikanci za svoju i kanadsku mornaricu dvomotorni *Sentinel*.

Bréguet 960 Vultur izvršio je svoj prvi let 1951 godine. On je bio snabdeven jednim turbo-motorom, koji mu je omogućavao da u toku četvorčasovnog leta dostigne 370 km/čas, i jednim reaktivnim motorom koji mu je dopuštao da u slučaju potrebe, u cilju odbrane od lovaca ili PA artiljerije, razvije brzinu od 850 km/čas. Namenjen istovremeno za napad na kopnene i pomorske ciljeve, on je, kao i jedan drugi prototip, pokazao dobre rezultate.

Međutim, nikakva zvanična seriska porudžbina ovih aviona nije bila učinjena. Konstruktori *Bréguet 960 Vultur* su se tada odlučili da ga rasterete i od njega stvore tipičan protivpodmornički avion. U vezi s tim oni su mu uklonili reaktivni motor. Ustvari, protivpodmornička borba i ne zahteva avione rekordnih brzina već, naprotiv, aparate koji se što duže vremena, u cilju patroliranja, mogu zadržati u vazduhu. To je tip aviona koji je sada francuska mornarica naručila za potrebe svog pomorskog vazduhoplovstva.

Jednokrilni trosed, ovaj avion može da patrolira 4 časa brzinom od 440 km/čas. Priličan teret (obuhvatajući razne instrumente i sprave) smešten mu je u trupu, kao kod *Fairey Gannet*, dok je originalno rešenje dobiveno u pogledu mesta naoružanja. Ono je raspoređeno i pod krilima, a u magacinu (repu), oslobođenom instrumenata, može da ponese znatan tovar protivpodmorničkih raketa i granata. Usled prestanka proizvodnje francuskog motora *T. B. 1000*, jedinog turbo-motora koji je Francuska imala, morao se za ovaj avion uzeti britanski motor *Rolls Royce Dart R.D.A.* od 1950 KS. Potrebno je još napomenuti da je ovaj aparat snabdeven naročitim uređajem koji mu olakšava održavanje stabilnosti kod niskog letenja i malih brzina.

(*Combat*, 8 jun 1955)

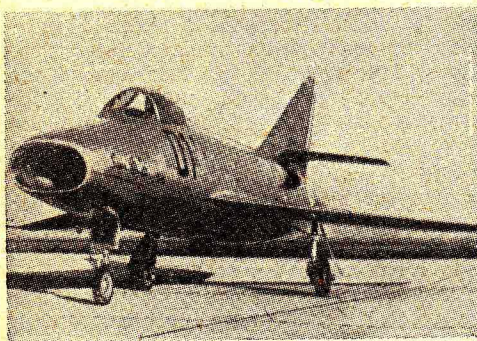
FRANCUSKI NADZVUČNI PRESRETAČ

Počeli su zvanični opiti sa avionom *Mystère IV B.1*, nazvanim *Super Mystère*, koji je prešao zvučnu barijeru u blagom obrušavanju i horizontalnom letu — bez ikakvih modifikacija. Ovaj nadzvučni presretač snabdeven je mlaznim motorom *R.A.7*, sa kasnijim paljenjem.

Krila i površina repa aviona znatno su zakošeni unazad. Avion ima repne površine koje izdržavaju napore letenja u svim položajima, sastavljene iz više pločica. Pilotaska kabina mu je iz osnova prerađena, radi bolje vidljivosti. Otvor za usisavanje vazduha ima ravnu, ovalnu površinu.

Nadzvučne brzine ovog aviona bile su dostignute na visini od oko 16.000 m.

(*Military Review*, jul 1955)

ZAPADNA NEMAČKA

OKO PONOVOG NAORUŽANJA ZAPADNE NEMAČKE

EFEKTIVI I NAORUŽANJE

Socijalistički poslanik Helmut Šmit, član Komisije za narodnu odbranu Bundestaga, dao je 20 juna — u jednom intervjuu — izvesne detaljnije podatke o opremi i naoružanju budućeg nemačkog kontingenta od 12 divizija.

Prema izjavi Šmita, trupe od 500.000 ljudi biće raspoređene u 500 kasarni i ojačane sa 3.000 tenkova i 1.300 aviona, a raspolažeće sa 100.000 vojnih vozila.

Od predviđenih 500 kasarni, zasada stoji na raspoloženju samo 140, dok se ostale ili moraju izgraditi ili popraviti i dovesti u ispravno stanje.

Plan Ministarstva odbrane predviđa i izgradnju strelišta i vežbališta, jednog poligona za vežbe sa tenkovima i 15 vojnih aerodroma.

Iznos američke pomoći za ponovno naoružanje Nemačke ceni se na 34 milijarde maraka.

Pomenutih 3.000 tenkova, biće izgleda, američkog modela *Patton*. No, nije isključeno da će Savezna Republika sama proizvoditi tenkove istog tipa, pod licencom.

Za nove nemačke vazdušne snage Šmit predviđa 1.100 mlaznih lovaca i lovaca-bombardera, 200 školskih i stotinu transportnih aviona. Lovci i lovci-bombarderi bili bi američkog tipa *F-84*, ili *F-86* i britanskog tipa *Hunter*.

Što se tiče lakog naoružanja, vojni eksperti Ministarstva odbrane izgleda da su izabrali jedan poboljšani tip ranijeg jurišnog mitraljeza Vermahta i mitraljeza tipa 42.

(*Le Parisien*, 21 jun 1955)

*

DISLOKACIJA

Mada se još uvek ne zna da li će vojnici sutrašnje nemačke vojske nositi uniformu kaki ili zelenosive boje, ipak je poznato bar to da će imati šlem američkog tipa i da će verovatno biti naoružani britanskim mitraljezom *Sterling*, sa 36 metaka. Oni neće imati bajonet i raspolaće sa 3 vrste uniforme (za borbu, mirnodopsku službu i izlaske).

Uprkos tajnosti koju sprovodi zapadnonemački ministar Blank, saznalo se da raspored odbrane predviđa 24 gradska garnizona, podeljena na tri glavna sektora na sledeći način: 6 u severnom i severoistočnom sektoru: Hamburg, Rendsburg, Nojminstner, Sel, Hanover i Lensburg; 6 u centralnom i centralno-zapadnom sektoru: Kasel, Minster, Minden, Bilefeld, Osnabruk i Krefeld; 12 u južnom i jugozapadnom sektoru: Amberg, Virzburg, Augzburg, Minhen, Nirnberg, Pasan, Štuttgart, Darmštat, Vizbaden, Majnc, Karlsrue i Frajburg.

Vazduhoplovstvo će biti koncentrisano u Firstenfeldbruku, Bavarskoj, Bitburgu, u blizini luksemburške granice i u Nervenihu, u Rajnskoj Oblasti.

Ratna mornarica će imati svoje baze u lukama Vilhelmshafena, Bremerhafena, Kukshafena, Flensburga, Mirvika, Kila i možda, Libera.

Britanci su obavestili sovjetsku vojnu misiju, akreditovanu kod njihovog Glavnog štaba, da je prilaz ovim lukama zabranjen.

Pešadijske divizije zauzeće svoje položaje na prilazima sovjetske demarkacione linije, dok će se oklopne formacije smestiti nešto malo unazad od ove linije.

Kancelar Adenauer je dao izjavu da će vojnici biti potčinjeni civilnoj upravi, dodajući da se ne može zamisliti da bi ujedinjena Nemačka mogla biti lišena svojih saveza.

(*Journal de Genève*, 6 jun 1955)

ŠVEDSKA

ŠVEDSKA ĆE UVESTI DIRIGOVANE PROJEKILE U NAORUŽANJE

Kao rezultat intenzivnog naučnog istraživanja za poslednjih šest godina, od strane Ureda za oruđa — robote, Švedska će uskoro biti dobro opremljena ovom vrstom naoružanja.

Sadašnji planovi predviđaju izvesno smanjenje jačine kopnene vojske i ratne mornarice, dok će vazduhoplovstvo biti povećano.

Sva tri vida oružanih snaga biće opremljena dirigovanim projektilima, što će omogućiti smanjenje brojnog stanja ljudstva.

(*Military Review*, jul 1955)